

1.

Sobota, 8 hodin 16 minut

První, koho jsem spatřila, byl inspektor Jean-Pierre Ferchut. Vzpomínám si na něj proto, že ten muž byl vždycky zdvořilý. Choval se ke mně s úctou i v těch nejtěžších okamžicích. A Bůh ví, že jich bylo hodně ve dnech a týdnech, které následovaly po tomto sobotním ránu. Jeho kolegové z policejní stanice na náměstí Mendès-France (číslo si nepamatuju) v Lavalu se zdvořilostí a úctou zrovna nevyznačovali.

Stál na prahu dveří vzpřímený, téměř ztuhlý. Zazvonil krátce, jako by nechtěl rušit, a já mu za to byla vděčná. Ne jako ti kovbojové, které často vidáme v televizních seriálech a kteří se mi, přiznávám, líbí. Ale musím říct, že inspektor Ferchut se choval úplně jinak, než jsem byla zvyklá. Když člověk není na komisařství denním hostem a policisty zná jen z televize, je to příjemné překvapení.

Nezmiňuju se o tom hned na začátku svého vyprávění proto, abych ho jen tak chválila, ale protože je důležité připomenout, že policie se může chovat zdvořile,

i když okolnosti mohou vysvětlit (nikoli však omluvit) jistá uklouznutí.

Když komisař promluvil do interimu, odchýlil se od obvyklého chování policisty. Velmi klidným hlasem se zeptal:

„Bydlí tady pan Simon Darget?“

„Ano, hned vám otevřu.“

Přede dveřmi stál inspektor v doprovodu dvou evidentně mladších kolegů. Policejní auto parkovalo podle předpisů na protějším chodníku u sudých čísel, kde se smělo parkovat vždy od 15. do 31. každého měsíce.

Prohlížela jsem si je přes bílou tylovou záclonu v jídelně, z níž vedla okna na rue Pierre-Lescot. Bydleli jsme v čísle 21. Toho sobotního rána jsem již byla oblečená, učesaná a nalíčená, třebaže na hodinách bylo teprve 8 hodin 16 minut, když jsem na ně jednak automaticky, jednak ze zvyku pohlédla. Nerada bych otevřela policii neupravená. Tento požadavek vycházel bezpochyby z výchovy, které se mi dostalo, ale také z toho, že Simon neměl rád, když jsem byla neupravená.

Než jsem jim šla otevřít, jen jsem se přezula z pantoflů do černých lodiček. Při otvírání dveří jsem dávala bedlivý pozor, abych nedělala hluk a neprobudila Simona, který měl velmi lehký spánek. Ale obávala jsem se, že ostrý zvuk zvonku ho nejspíš probudil.

Inspektora doprovázeli dva policisté v uniformě s nižší hodností, protože mluvil on a ti dva stáli kousek za ním. Jeho uniforma byla bez poskvrnky – na rozdíl od uniform jeho kolegů. Kupodivu smekl čepici, než se neutrálním tónem zeptal:

„Paní Dargetová?“

„Ano... Proč?“

„Jsem inspektor Ferchut. Rádi bychom mluvili s vaším manželem.“

Znovu si nasadil čepici a já mu řekla, že Simon spí.

Otočila jsem se a spatřila Simona u okna jeho pokoje v prvním patře. I to vedlo na rue Pierre-Lescot, zatímco pokoje dětí se nacházely v zadní části domu. Náš dům, který jsme koupili před třemi lety, měl v přízemí americkou kuchyň s jídelnou a obývací, v prvním patře pak tři pokoje a koupelnu. Bohužel jsme neměli sklep, ale vpravo od domu se nacházela garáž dostatečně velká, aby tu mohlo parkovat auto a Simon tu mohl mít své nástroje. Byl velmi zručný a v zadní části vpravo, hned vedle pracovního stolu, si vybudoval oddělený koutek na ukládání „svého“ vína.

Dům byl postaven na pozemku o rozloze čtyři sta dvacet šest metrů čtverečních. Jeho cena: sto osmdesát čtyři tisíc eur bez notářských poplatků. Vzali jsme si na to půjčku sto tisíc eur na patnáct let. Simon tu půjčku velmi dobře vyjednal u Société Générale, naší banky, u níž jsme už dlouhá léta, a zahrnovala i pojištění ve výši 4,74 procenta. Zbytek představovaly naše úspory za třináct let manželství a částkou dvacet pět tisíc eur přispěli také Simonovi rodiče.

Když jsme tento dům v Clos des hêtres koupili, prohlásil Simon přesvědčivě: „Konečně se můžeme usadit!“ Vyvodila jsem z toho tehdy, že už má dost našeho neustálého harcování po všech koutech Francie, a musím přiznat, že já také... Protože při dvou dětech je trocha jistoty vítaná. Konečně se budu moct starat o „náš“ dům.

S ještě větší radostí než dosud, protože poprvé budeme majiteli.

Zapomněla jsem se zmínit – ale je to nutné – že jsem to, čemu se říká žena v domácnosti, a jsem velmi šťastná, že jí jsem. Nepracuju už celá léta. Některé by si na to stěžovaly, ale já ne...

„Můžeme jít dál?“

„Samozřejmě.“ A odvážila jsem se zeptat: „Ale co chcete mému manželovi?“

Nikdo neodpověděl, prošli kolem mě a zamířili ke vchodovým dveřím, které jsem nechala pootevřené. Teprve uvnitř inspektor znovu požádal, aby mohl mluvit se Simonem. To všechno bez rozčilování, velmi klidně, jako kdyby šlo o pouhou formalitu. Inspektorův tón mě uklidnil, protože, a to se mnou budete jistě souhlasit, když u vás zazvoní policie, lze se obávat nejhoršího. Kdykoli si dneska na tu chvíli vzpomenu, říkám si, že si počínali dobře...

Nabídla jsem jim kávu, než dojdu pro Simona, a oni přijali.

Vždycky jsme měli doma horkou kávu. Dobrý zvyk, který jsem si přinesla ze své rodiny. Jen tak pro nic za nic nejsem ze severu!

Všichni tři muži stáli u barového pultu a mlčky sledovali, jak chystám bílé šálky, které jsem koupila před měsícem v nejlepší obchodě Usine Center. Nedali na jevo žádnou netrpělivost, aby se už setkali se Simonem. Stejně jako já slyšeli, jak se v patře pohybuje. Ukázala jsem nahoru prstem, abych jim naznačila, že tu bude hned, a ten nejmladší přikývl. Jako by říkal „máme dost času“.

Stačilo tedy čekat a doufat, že se Simon nebude zlobit, že ho probudili. Zнала jsem ho dobře: jeho osm hodin spánku bylo posvátných, bylo-li jich méně, měl špatnou náladu. Mluvím ze zkušenosti. Už jsem se v minulosti stala terčem jeho hněvu kvůli nevhodnému hluku. To se pak tak rozzuřil, že by mě nepřekvapilo, kdyby uhodil vlastní děti. Nedokážete si představit, jak jsme byli opatrní v sobotu ráno, abychom ho nevzbudili, báli jsme se, že se znovu rozčílí. Byl tehdy opravdu strašný. Ale já ho chápu. Po hrozných týdnech, které měl za sebou, nutně potřeboval svých osm hodin spánku, a když ho něco probudilo, nemohl nikdy znovu usnout. Měl tak zkažený den, a nechtějte vědět, co to s ním udělalo.

Ale určitě ho nenapadlo, že u nás ten den zazvoní policie a probudí ho tak brzy...

Pořád jsem se neodvažovala mluvit s nimi o případu, který už třináct dnů hýbal celou čtvrtí. Protože jsem nevěděla, co jim říct, mlčela jsem a vařila a servírovala kávu.

„Pánové!“

Neslyšeli jsme ho přijít. Simon jim podal ruku.

„Jsem Simon Darget. Čemu vděčím za tuto časnou ranní návštěvu? Nutno říct, že jste mě probudili. Doufám, že to má dobrý důvod!“

Simon se usmíval a zdálo se mi, že je rád, že policisty vidí. Tři policejní úředníci se mu jen představili, inspektor jako první. Zbývající dva, Bernier a Bourgone, byli pouhými strážmistry.

„Jako to víno?“ zeptal se Simon s úsměvem. „Znám vás všechny tři. Minulou neděli jste se zúčastnili hledání. To byl ale den! Do konce života na něj nezapomenu.“

Tolik zoufalství v očích rodičů. Je v případě něco nového? Nic? Takže čemu vděčíme...?“

Konečně jsem nalila kávu do tří šálků a postavila na pult cukřenku.

Simon je vybídl:

„Poslužte si, pánové. Cukr?“

„Máme pro vás předvolání. Musíte jít s námi na komisařství, pane Dargete.“

„Teď?“

„Nejlépe hned. Nebude to dlouho trvat. Před obědem budete zpátky.“

„A víte proč? Je to kvůli tomu případu? Jestli můžu pomoci...“

„Víte, já... Dali mi jen předvolání a řekli, že nejlepší to bude hned. Takže půjdeme, ano?“

Inspektor Ferchut mluvil o cestě na komisařství jako o samozřejmosti, jako o pouhé formalitě, kterou je třeba vyřídit, než přejde k další záležitosti. Oba zbývající policisté upírali zrak na Simona, a mně se zdálo, že nedovedou skrýt své pocity tak jako jejich šéf. Nedokážu říct, jestli Simon vycítil, že ti tři vědí víc, než doposud prozradili. Protože byl pořád vstřícný a usměvavý a žertoval stejně jako obvykle.

„Tak pojďme.“

Šálky už byly prázdné a já jsem se chystala nalít těm pánům další kávu. Inspektor mi naznačil, že už nechce, a opět naléhal: „Opravdu už musíme jít, pane Dargete.“

Simon odejde neoholený a to mě bůhvíproč rozčílilo. Simonovi to bylo jedno, protože se obvykle o víkendu

neholil, dokonce ani když jsme šli v sobotu večer na návštěvu k přátelům. A to se mi, musím přiznat, nikdy moc nelíbilo. Jednou jsem se mu to pokusila vytknout, bylo to v době, kdy jsme bydleli v Périgueux, ale od té doby jsem se o tom už nezmínila. Bylo zbytečné rozčilovat ho „hloupostmi“, jak říkal. Naproti tomu do práce šel vždycky, a trvám na tom, že vždycky, čerstvě oholený. O víkendu to trochu zanedbával, ale v týdnu byl vždycky dokonalý.

Mimochodem, měnil holicí strojek každé dva roky. Musím uznat, že to bylo velmi praktické kvůli dárkům k narozeninám. Popravdě řečeno, po tolika letech manželství už bylo skutečně obtížné najít vhodný dárek. Byly zapotřebí tři: k Vánocům, ke Dni otců a k narozeninám. Naštěstí byl kutil... Myslím, že už mu nic nechybělo! Ale jednu věc musím zdůraznit, ať už jsou vaše pocity či znechucení vyvolané tím, co se pak stalo, jakékoli: velmi jsme lpěli na rodině, a dokonce i po všech těch letech společného života jsme nikdy neopomněli žádnou rodinnou oslavu. Když byl Simon na služební cestě, což se bohužel stávalo často, čekali jsme na jeho návrat. Já na tom trvala a Simon také. I dneska jsem přesvědčená, že to upevňuje vztahy v rodině. Utužuje to manželství.

Překvapilo mě, když prohlásil, že není umytý ani oholený. Jako kdyby chtěl získat čas.

„To nevadí, pane Dargete. Rád bych, abychom šli hned,“ odpověděl inspektor. „Čím dříve půjdeme, tím dříve budete zpátky.“

„O. K. Jen si dojdou do svého pokoje pro bundu.“

Chtěla jsem říct, že jeho bunda visí na věšáku u dveří, ale vrhl na mě takový pohled, že jsem mlčela.

V té chvíli inspektor prozradil to, co si až dosud nechával pro sebe:

„Našli tělo toho děvčete, proto vás chce komisař vyslechnout.“

„Našli, a kdy?“ zeptal se Simon, aniž hnul brvou.

Byla jsem rozrušená. Tak rozrušená, když jsem si uvědomila, že konec je blízko, že jsem začala mechanicky připravovat další kávu.

Inspektor pokračoval stejným tónem, třebaže poněkud vážněji:

„Včera večer.“

„A kde?“

„To nejsem oprávněn vám sdělit, pane Dargete. Určitě se o tom dozvíte víc na komisařství.“

„Ach tak!“

„No ano, předvolávají všechny, kteří měli s případem cokoli společného.“

„Já toho mám společného jen málo. Jenom jsem se pro ty ubohé lidi snažil udělat, co bylo v mých silách.“

„Tak potom to nebude trvat dlouho,“ opáčil komisař.

„Tak pojďme. Jestli můžu být užitečný.“

Simon byl klidný. Usmíval se. Budil dojem, že je ochotný pomoci při vyšetřování, jak nejlépe bude moci. A já, já jsem dodala, že mě těší, že mu policie přikládá takový význam, třebaže se mi jeho role zdá malá; že jsme to děvče a tu rodinu sotva znali a že nevím, jak jim může být můj manžel při vyšetřování užitečný. Leda snad že patřil k nejaktivnějším z celé čtvrti při hledání během neděle.

„Můj manžel se vrátil unavený, a přesto šel ještě vylopat plakáty po celém městě.“

Simon dopil svou kávu jedním douškem a převzal iniciativu:

„Tak jdeme, chlapci, konec flákání.“

Oblékl si zelenou bundu, kterou dostal k posledním Vánocům, vrátil se, naklonil se ke mně a políbil mě na koutek úst. Musím přiznat, že jsem byla překvapená, protože to opravdu nebylo jeho zvykem. Zašeptal tak, aby ho ostatní neslyšeli:

„Nic jsem neudělal, věř mi. Nic proti mně nemají.“

Otočil se k policistům, kteří na něj čekali u dveří:

„Pánové, je vždy zapotřebí políbit manželku, než odejdete z domu!“

Jak se vzdalovali – nezavřeli za sebou vchodové dveře – slyšela jsem, jak se ptá strážmistra Bourgogne, jestli má ženu.

„Bohužel ano!“ odpověděl ten pitomec.

To bylo jedinkrát, co jsem měla příležitost slyšet strážmistrův hlas. Hlas se silným jihofrancouzským přízvukem. Simon a on se srdečně zasmáli.

Jeho smích byl tak bezstarostný a spontánní, že jsem si říkala, jak si myslí, že tentokrát unikne svému osudu.